

Una mirada entusiasta

Avui, 25 de març de 2009

Calixto Bieito

L'última imatge que recordo de Ricard Salvat és el seu somriure mentre assistia a la funció de *Tirant lo Blanc* l'any passat al Romea. Jo mirava la funció des d'una llotja, quan el vaig veure assegut entre el públic: Ricard Salvat estava com un nen gaudint d'una representació embogida i plena de vitalitat com crec que també era el seu esperit. Amb els anys he arribat a la conclusió que la millor qualitat que pot tenir un director és conservar o recuperar la mirada entusiasta, sincera i entremalida d'un nen. La mirada de Ricard Salvat aquell dia era així.

Escriure sobre un col·lega i especialment sobre algú amb la categoria humana i teatral de Ricard Salvat em provoca una sensació molt especial i un gran respecte. Ricard Salvat encarnava la rebel·lió artística, el coratge, la passió i l'amor pel teatre, i ha estat un dels històrics del món de l'escena d'aquest país: escriptor i director, estudiós i dinamitzador de les arts escèniques.

No vaig tenir el plaer de parlar gaires vegades amb ell, però tot i les seves crí-

tiques negatives a la meua feina en la direcció artística del Romea (algunes de les quals comparteixo), sempre va aconseguir motivar-me o fer-me conscient dels errors que de vegades podem cometre els que tenim la responsabilitat de tirar endavant grans institucions.

La pèrdua d'algú que estimava el teatre tant com ho feia Ricard Salvat deixa un buit insubstituïble dintre del panorama escènic català. No podem oblidar que en Ricard va ser un dels grans introductors del més gran dramaturg del segle xx (malgrat detractors i hiperfanàtics), Bertolt Brecht, i introductor de la cultura centre-europea a Catalunya.

L'època de Ricard Salvat és una època assedegada de noves influències, de grans canvis; i ell va representar un revulsiu per a la cultura teatral de Catalunya, una nova mirada, un nou plantejament del teatre. Això sempre resulta complicat, de vegades costa que la societat t'ho accepti, però en el seu cas diverses generacions han begut de la seva influència i dels seus ensenyaments. La pèrdua de Ricard Salvat em

produeix una profunda sensació de buidor i tristesa. El seu alè ha desaparegut, però d'alguna manera una part del seu llegat roman amb nosaltres i tenim la feina de fer-lo arribar a les generacions futures.

Avui des de Berlín, ciutat que ell tant estimava, recordo les ocasions en què vam coincidir al vestibul del Romea i les

converses que vam mantenir, tímides i discretes, però sempre intenses. Des d'un Berlín nevat m'agrada imaginar el seu cabell blanc coquetament cuidat de gran *mattatore* passejant pel Berliner Ensemble. Aquesta nit em prendré una copa de Riesling per ell i per tot el que ha representat. Gràcies, Ricard.

